

Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Årsberetning for 2004

Indholdsfortegnelse

1. Om hjemmesiden, trykte nyhedsbreve og årets beretning
 2. Nogle tanker om året der gik
 3. Hvorfor betaler skatteyderne løn til ham?
 4. Støttekredsen og medierne
 5. Kvinders ret til livet
 6. Irakiske flygtnings ret til livet
 7. Somaliske flygtnings ret til livet
 8. Romaers ret til livet
 9. Kampagne imod madkasseordningen
 - 10: Enkeltsager vi har beskæftiget os med i 2004
 11. Tak til Fonde og medlemmer for jeres bidrag
-

Beretningens punkt 1.

Om Hjemmesiden, trykte nyhedsbreve og årets beretning:

Da beretningen for 2003 skulle skrives, fik vi en erfaring, som vi omgående lærte af til 2004. Alt hvad vi igennem 2003 havde beskæftiget os med af emner og asylsager var der ligesom i 2004 blevet orienteret om i Nyhedsbreve, og bagefter lagt ind på hjemmesiden. Men det lå hulter til bulter, med brudstykker fra en sag her og noget andet der, og var ikke til at finde rundt i. For at beretningen skulle give nogen ide om, hvad vi havde lavet i løbet af året, hvilket jo er formålet med en beretning, måtte vi til at skrive det igen for at skabe lidt sammenhæng.

For at undgå at komme i den situation igen i år, tog vi som noget af det første i 2004 fat på at strukturere hjemmesiden. Vi synes selv, at det er lykkedes at få et nogenlunde ordentligt resultat.

Man kan gå ind under hvert år og se måned for måned, hvad vi har beskæftiget os med og har skrevet om. Vil man følge sammenhængen i udviklingen af en sag, kan man gå ind under emner eller asylsager og slå op alfabetisk.

Det betyder at vi i år har valgt i beretningen først og fremmest at skrive om noget af det, som der igennem året ikke rigtigt var plads til i Nyhedsbrevene, det lidt mere overordnede, og ikke gå ind i detaljer om de enkelte asylsager. Der henviser vi til hjemmesiden, og til dem uden Internet, til de trykte Nyhedsbreve de har fået tilsendt fra os igennem året.

En enkelt bemærkning mere til hjemmesiden: Vi er ved at lave et engelsksproget websted. Det vil ikke blive så omfattende som det danske, slet ikke, for det har vi ikke ressourcer til. Men der vil blive lidt orientering om Støttekredsen på engelsk, og nogle enkelte Nyhedsbreve, der fortæller om vores arbejde.

Beretningens punkt 2

Nogle tanker om året der gik:

Året 2004: - der var dage, hvor man troede éns egne ører skulle falde af over hvad de dog skulle høre. Bl.a. den dag de hørte Flygtningeminister Bertel Haarder begrunde de færre asylsøgende flygtninge i Danmark, med *at verden er blevet et fredeligere sted*. Irak og Somalia og Kosovo blev nævnt som en del af Bertel Haarders *fredelige* verden. – Et uhyggeligt fremtidsperspektiv, hvis hele regeringen har samme opfattelse af krig og fred som Bertel Haarder, for hvad betyder for dem så "fred i Danmark"?

Tjah, og hvem ville for bare 5 år siden have troet på, at Danmark skulle gå i krig, og sammen med et land, hvis soldater opildnes til at udøve aggressivitet imod den befolkning, som de skulle

Støttekredsen for Flygtninge i Fare Årsberetning for 2004

beskytte. Vi så dem i Vietnam, vi har set dem i Afghanistan, nu ser vi dem i Irak. Med heavy metal i ørerne for at komme i rette krigsstemning, kører de rundt på Iraks veje og skræmmer. I Afghanistan, på Guantanamo, i Irak er de blevet kendt for deres udøvelse af tortur, og er Danmarks gode allierede i arbejdet for menneskerettigheder og fred. Der er noget, der ikke rigtigt harmonerer.

Beretningens punkt 3:

Hvorfor skatteyderne betaler løn til ham?

Da Folketingets udlændingeudvalg holdt samråd om irakere på madkasse, kom flere af udvalgets medlemmer først til stede kort før mødets afslutning. Det er vist nok uinteressant hvorfor, generelt så de ud til at komme direkte fra et andet møde. Generelt udviste de sent ankomne, som man normalt gør i en sådan situation, almindelig respekt for hvad der var foregået, og lyttede i tavshed til de afsluttende bemærkninger. Alle, med *én enkelt undtagelse*, og det er denne undtagelse vi skal beskæftige os lidt med i dette punkt.

Det skal nok lige rides op, hvad der var foregået inden "*den enkelte undtagelse*" indfandt sig på Samrådsmødet: Bertel Haarder havde for længst aflagt den redegørelse, som han var blevet bedt om. Bl.a. havde Bertel Haarder redegjort for, at alle grænseovergange til Irak igennem længere tid havde været lukket. Efterfølgende havde kørt en lang og temmelig ophedet diskussion. Diskussionen om, hvorfor Danmark så i al verden med straffesanktioner som madkasse forsøgte at tvinge afviste irakiske asylsøgere tilbage til Irak, eftersom de jo slet ikke kunne komme ind over Iraks grænser. Interessant at lytte til, hvem sagde hvad og hvorfor. De på det tidspunkt tilstedeværende udvalgsmedlemmer var forrygende uenige med Bertel Haarder, man kunne ikke nå hinanden og på et tidspunkt begyndte diskussionen at køre i ring. Det korte og det lange er, at alle tilstedeværende udvalgsmedlemmer havde fået lov til at fremføre deres synspunkter og argumenteret frem og tilbage. Da repertoiret var udtømt, stoppede ordstyreren og bad Bertel Haarder som minister om at fremsætte sine afsluttende bemærkninger.

Enig eller uenig med Bertel Haarder eller ej, eller med hvilken som helst anden minister, og uanset hvilken regering, er det vel ikke urimeligt at forlange, at folketingsmedlemmer (uanset partifarve), der vil drøfte eller have indflydelse, prioriterer at være til stede på et forvarslet møde om den orientering samt drøftelser, der skal finde sted om et givet emne.

Men dette var så åbenbart for meget at forlange af "*den enkelte undtagelse*". Han kom som nævnt ind, satte sig, uvist om han lyttede eller ej rakte han efter et øjeblik hånden frem, og spurgte

"Jeg tænkte på, om det måske ikke er et forkert signal at sende at irakerne er på madkasseordning".

Som den der skriver her, *forkvinde for Støttekredsen*, der havde været der under hele mødet og hørt Bertel Haarders redegørelse om de lukkede irakiske grænser og hele den efterfølgende diskussion: - jeg misforstod derfor spørgsmålet, der syntes at komme fra en uventet kant, "*den enkelte undtagelse*" var nemlig Peter Skaarup.

Om Bertel Haarder forstod spørgsmålet er uvist, han svarede ikke men forsøgte at fortsætte med sin afslutning. Peter Skaarup afbrød med endnu et par spørgsmål, Bertel Haarder begyndte at besvare, så greb ordføreren ind og mødet blev afsluttet.

Hvad der var foregået indenfor havde været interessant at overvære, men mindst lige så interessant var det at følge, hvad der foregik udenfor lokalet bagefter. Under hele mødet havde en journalist fra DR været til stede, bagefter ude på gangen forsøgte han at fange Bertel Haarder for at få en kommentar til sit kamera, om de afviste irakere. Jeg forsøgte at fange Peter Skaarup, der ude på gangen gik lidt hvileløst rundt, eller rettere efter kameramanden, der gik efter Bertel

Støttekredsen for Flygtninge i Fare Årsberetning for 2004

Haarder, der undervejs var blevet fanget af nogle afviste asylsøgere som også havde overværet mødet.

Jeg ville vide, hvad Peter Skaarup havde ment med sit spørgsmål om "at irakerne ikke burde være på madkasse". Naivt, især med den person spørgsmålet kom fra, men det var altså sådan, at jeg havde fortolket hans spørgsmål. Jeg havde ikke i min vildeste fantasi forestillet mig, at Peter Skaarup mente, at irakerne omgående skulle pakkes sammen og sendes ud af Danmark. Men det var hvad Peter Skaarup havde ment, forklarede han mig, imens øjnene flakkede et eller andet sted hen bag mig, hen mod kameramanden, der efterhånden havde fanget Bertel Haarder og var ved at lave en optagelse og et interview.

Meeeeen, indvendte jeg til manden, som jeg ikke kunne få øjenkontakt med, imens jeg stod der og talte til ham, "Bertel Haarder fortalte jo lige, at grænseovergangene til Irak er lukkede, hvordan skal de så komme ind og slå sig ned?"

Åbenlyst havde Peter Skaarup heller ikke hørt, hvad jeg sagde, for han fortsatte, der er jo flere steder at de kan slå sig ned. Efter hans og Dansk Folkepartis mening, skulle irakerne bare tilbage nu. Dog viste attituden, at Peter Skaarup nu havde fanget, at jeg ikke var en potentiel stemme. Og der var jo også kameramanden fra DR, trippende stod Peter Skaarup der, med øjnene et helt andet sted, da jeg gentog "*de kan jo slet ikke komme ind*".

"Joooh, men" sagde Peter Skaarup, og undskyldte, men han var altså nødt til at løbe. Og det gjorde han så, spurtede af sted i samme retning som øjnenes flakken, hen imod kameramanden fra DR, der nu var færdig med Bertel Haarder, og var ved at pakke sit kamera sammen.

Han måtte pakke ud igen, for Peter Skaarup havde jo altså lige en bemærkning, som han mente burde med.

Så ringe en deltagelse, så ringe en indsigt i det han udtaler sig om, og alligevel så travlt med at føre sig frem.

Det er den slags man ikke kan vise på TV, og derfor så vigtigt at Samrådsmøderne er åbne for tilhørere. For det har vælgerne da krav på at få at vide. Uanset om de stemmer på Peter Skaarup eller ej, er de danske vælgere med til at betale hans folketingsløn. – Og undskyld mig, om ikke for andet, så er dem der plejer at stemme på Peter Skaarup, da godt tossede, hvis de fortsat synes de vil betale hans løn.

Beretningens punkt 4:

Støttekredsen og medierne

Flere af vores kampagner og enkeltsager har i det forløbne år været taget op af forskellige medier. Generelt er vi tilfredse med omtalen.

I sommer oplevede vi en periode med telefonstorm fra journalister. Anledningen var en meget dybdegående artikelserie fra Ritzau om asylsøgere forhold i Danmark. Artikelserien blev skrevet på baggrund af politiets opgørelse over antallet af afviste asylsøgere, der var skønnet udrejst. Det er jo som nævnt et skøn, ingen ved om de reelt er udrejst, nogle er givetvis, andre ikke.

De fleste ringede for at spørge om vi skjulte flygtninge, andre troede at vi havde overblik over hvem og hvor mange der skjuler sig i Danmark. Det var som om de forestillede sig, at flygtningene skulle passere en eller anden form for usynlig paskontrol for at komme ind i det skjulte rige, men sådan forholder virkeligheden sig jo ikke. Der eksisterer hverken paskontrol, og livet i skjul er langt fra et fælles rige. Nogle mennesker i Danmark skjuler flygtninge, nogle henvender sig til foreninger som os og spørger om råd til at få dem ud af skjulet, andre gør ikke. Nogle flygtninge flygter videre efter at være blevet afvist af Danmark, imens andre igen tager chancen og vender tilbage til deres

Støttekredsen for Flygtninge i Fare Årsberetning for 2004

hjemland. Til sidst er der en mindre gruppe, som reelt ikke er flygtninge. Men af gode grunde, er det uvist for alle, hvor mange der reelt er udrejst og hvor mange der er gået i skjul i Danmark.

Hvor om alt er, Ritzaus artikelserie gav anledning til interesse for asylsøgende flygtninge med interview af os der kommer tæt på dem, og vi var i alt godt tilfredse med mediedækningen. Man skal passe på i interview til Berlingeren ikke at bande. Det bliver citeret ordret, måtte konstateres. Men ellers en ok artikel.

Vores indsamling til madkasseramte børnefamilier fik noget medieomtale, og var med til at sætte generel fokus på madkasseordningen.

Støttekreds Kampagner i 2004 for særligt udsatte grupper i Danmark

Beretningens punkt 5:

Kampagne for Kvinders ret til livet.

Regeringen har et problem med kvinder. Ingen mennesker skal forfølges og udsættes for grusomheder, men det synes som om, at regeringen har overset, at kvinder er mennesker, i hvert fald når det gælder kvinder af afghansk, somalisk, iransk eller irakisk oprindelse.

I støttekredsen har vi i det forløbne år arbejdet hårdt på at få fokus på kvinder, der alene fordi de er kvinder, udsættes for grusomheder i deres hjemlande. Afghanistan er fortsat et kæmpe voldsorgie imod kvinder. Fra det borgerkrigshærgede Somalia beretter kvindelige asylsøgere igen og igen om voldtægter af dem selv, og deres døtre. Sexuel mishandling af kvinder fra minoritetsgrupper er et led i terroreren. I Iran har mændene lovmæssigt uindskrænket magt over kvinders liv, opsætsighed straffes med tortur eller døden. Iranske mænd skal også underkaste sig myndighederne, men kvinder skal oveni også underkaste sig mændene. I Irak er kvindeundertrykkelse afhængigt af den enkelte families eller klans normer, eftersom der ingen myndighed til at beskytte kvinderne imod tvangsægteskaber og æresdrab.

Bertel Haarder var for nylig fremme og sige, ja der er mange forfulgte kvinder, og vi kan ikke begynde at give dem asyl, når der er så mange.

Et lighedsprincip, der betyder at når ikke alle kan reddes, skal ingen reddes.

Samme lighedsprincip gjorde sig gældende i Danmark og en del andre europæiske lande under 2. verdenskrig. Et lighedsprincip, der medvirkede til at så mange millioner mennesker blev tortureret og myrdet. Når det kunne lade sig gøre, at mange også undgik dødslejrene, var det fordi at andre lande og borgere, der vægtede alle menneskers ret til liv, forsøgte at hjælpe de undertrykte og forfulgte. Som det var dengang, er det også nu.

Her vil det måske være på sin plads at minde om: Hitler blev ikke væltet af de mange asylsøgende som i årene inden 2. verdenskrig blev afvist og udleveret til Hitlers diktatur. Afvisningerne førte kun til mange flere torturerede og dræbte. Sådan er det også med afvisninger til diktaturer i dag. Saddam Husseins Irak er et lysende eksempel, - Iran, Sudan, Algeriet.....

Beretningens punkt 6:

Irakiske flygtninge, en særskilt gruppe i Danmark

Irak, en gang en del af det verdensomspændende britiske koloni-imperium. Siden overtaget af en amerikansk støttet diktator, der nyligt af amerikanerne og briterne i fællesskab blev afsat igen.

Mange af de afviste irakiske flygtninge, der sidder i flygtningelejrene rundt omkring i Danmark, flygtede til Danmark længe før end Saddam Husseins regime blev væltet. Først trak de danske

Støttekredsen for Flygtninge i Fare Årsberetning for 2004

myndigheder behandlingen ud af mange af de irakiske asylsager, i årevis, for til sidst at give afslag. Efter Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets opfattelse var Saddam Hussein i årene op til krigen ikke en større tyrann end at de fleste irakere iflg. deres skøn kunne vende tilbage. Men Saddam Hussein var en grusom tyrann. I støttekredsen har vi på intet tidspunkt forsøgt at så tvivl om Saddam Husseins rædselsregime, men det har udlændingestyrelsen og flygtningenævnet og regeringen indtil krigen imod Irak.

Så sad de der irakerne, strandet i de danske flygtningelejre i en fastlåst situation. Alle danske myndigheder vidste, at for de fleste af irakerne ville en tilbagevenden til Irak betyde tortur og død. Så blev krigen indledt imod Irak. På det tidspunkt var den officielle begrundelse ikke, at krigen i Irak blev indledt for at befri irakerne fra Saddam Husseins tyranni. Det ville også have været pinligt med alle de afviste irakere i de danske flygtningelejre. Nej, den officielle begrundelse var at vi andre skulle befries for "Saddam Husseins" masseødelæggelsesvåben. Den gled ikke let ned i Danmarks befolkninger, men med lidt skovle og spader og manipulerede efterretninger, var den knapt så selvmodsiggende som "Saddam Husseins tyranniske styre".

Hvor om alt er, med indledningen af krigen imod Irak blev al behandling af irakiske asylsager i Danmark igen sat i bero. For de afviste irakiske flygtninge betød berossættelsen, at deres asylsager ikke kunne søges genrejst. De flygtninge, der ved krigens indledning endnu ikke havde fået en afgørelse, kunne se frem til en ny lang periode i uvishedens frygt.

Tiden gik, og da masseødelæggelsesvåbnene ikke lod sig finde, så betød de pludselig ikke noget. Statsminister Anders Fogh tog på et lynvisit til Irak, og udtalte iført hjelm og visir til TVA, at det vigtigste var, at Danmark havde hjulpet med at befri irakerne fra Saddam Husseins tyranni. Gemt og glemt var de mange afslag, der under Saddam Husseins tid havde holdt irakerne fast på pinebænken i de danske flygtningelejre. Sagsbehandlingen blev genoptaget, for nu var deres land jo blevet befriet, tag hjem og genopbyg jeres land lød beskeden, de udenlandske styrker skal nok passe på jer.

En del afviste asylsøgere var optimistiske og vendte tilbage til Irak. Andre, mange foretrak at vente og se hvordan situationen udviklede sig. Familier med børn, syge, gamle, der lige som os andre kunne se og høre i nyhederne, at der stadig foregik krigshandlinger i Irak. Krigshandlinger, der forhindrede medicin og hospitalsudstyr i at nå frem, og om mangelen på fundamentale livsfornødenheder som mad, vand og elektricitet. Dertil et ragnarok af plyndringer. Det syntes som om, at de udenlandske styrker, der skulle passe på de tilbagevendte flygtninge, havde rigeligt at gøre med at få skabt lidt ro og orden, og dertil problemer nok med at skulle passe på sig selv.

Snart efter begyndte angrebene på de udenlandske styrker, kidnapninger og mord på tilfældige udlændinge i Irak. Den lette sejr over Saddam Husseins regime ført fra luften, begyndte mere og mere at tage form af at være "blevet lokket i et bagholdsangreb" ind i den landkrig, som amerikanerne troede, de havde undgået.

Irakerne var blevet befriet fra Saddam Hussein, sådan da, for alle dem Saddam Hussein under sit styre havde tildelt goder for at til gengæld terrorisere den øvrige befolkning, var irakerne ikke blevet befriet for. De havde nu tilmed fået krig. I Danmark fortsatte afslagene på asyl. Udlændingestyrelsen tog til landene omkring Irak, kom tilbage og rapporterede at det kun var for udlændinge at det var farligt at opholde sig i Irak. Den rapport tog Flygtningenævnet til sig. Og således skønnedes de irakiske afviste flygtninge i Danmark fortsat ikke i risiko. (Vi skal i den forbindelse også henvise til punktet: "Hvorfor betaler danskerne løn til ham" punkt 3.)

FNs flygtninge højkommisariat har siden igen og igen rapporteret, at kidnapninger og henrettelser i Irak langt fra kun er rettet imod udlændinge. Yderligere bliver mange civile irakere, efterhånden som kampene har taget til i styrke, fanget og dræbt i krydsild. FNs flygtninge højkommisariat har under særlig beskyttelse haft en delegation inde i Irak for at undersøge forholdene, og fraråder på det kraftigste irakere i udlandet at vende tilbage. Flygtningenævnet retter sig stadig efter Udlændingestyrelsens rapport. Og Udlændingestyrelsen kan jo ikke tage til Irak for med selvsyn at

Støttekredsen for Flygtninge i Fare Årsberetning for 2004

konstatere risikoen for irakere. Som styrelsen skrev i deres fact finding rapport, er det for farligt for udlændinge at rejse ind i Irak.

I sommeren 2004 kom så afsløringen om, at Saddamsk tortur og henrettelser var blevet afløst af amerikansk. Den danske regering indtog en dobbeltholdning til de amerikanske grusomheder begået imod irakerne. Overfor danskerne udtalte Anders Fogh en afstandtagen. Men ikke så stor en afstandtagen, så han fandt det nødvendigt at yde de irakiske asylsøgere i Danmark beskyttelse.

I disse dage offentliggøres så afsløringer af britisk tortur. Ingen gider tilsyneladende presse Anders Fogh til at udtale endnu en afstandtagen. Hvor længe Anders Fogh kan fastholde illusionen hos danskerne om at "irakerne skulle befries fra Saddam Hussein", imens verden venter svar på spørgsmålet "hvorfor ikke for tortur og terror", sidder de afviste irakiske flygtninge i et frygtens helvede i Danmarks flygtningelejre.

Beretningens punkt 7:

Somaliske flygtnings ret til livet:

Indtil for et års tid siden fik Somaliere som regel uden større problemer asyl i Danmark. Det er så også blevet ændret, Bertel har proklameret freden i Somalia. For Støttekredsen betyder afslagene til somalierne, at vi er begyndt at få mange henvendelser fra somaliere, der er kommet i alvorlig klemme.

Imens hærger selvbestaltede herskere i Somalia plyndrer og dræber minoriteterne og folk uden klan-beskyttelse. Som i Irak er det farligt for udlændinge at tage ind. Det smitter af på medierne, så vi stort set ingen oplysninger får om faren ved at være somalier i Somalia. Fra Irak får vi i det mindste nogle oplysninger om voldshandlingerne.

Der findes dog en enkelt dokumentarskildring på BBCs hjemmeside fra en korrespondent, der besluttede at hun ville ind i krigsområdet og se, hvad der foregik. En forældreløs barnesoldat førte hende med til hovedstaden, Mogadishu. En dreng på 10 år med et gevær og magt til at holde folk op, skyde hvis ikke han fik penge, det var den måde han kunne overleve på, i et stykke tid. En dreng på 10 år, der søgte tilflugt i stoffer, og med en drøm om igen at blive en dreng, der blev passet på, som dengang før hans forældre blev skudt, og det hus familien boede i var andet end den dygne ruiner han viste frem. Et par dage efter BBC korrespondenten forlod ham, blev drengen skudt.

Dokumentaren, der også har været vist i DR, kan stadig ses på BBCs hjemmeside.

Beretningens punkt 8:

Romaers ret til livet

Roma-flygtninge i Danmark er hovedsageligt fra Kosovo. Nu er de så at sige statsløse. Kosovo albanerne vil ikke acceptere deres ret til at vende tilbage, og udsætter dem for overgreb, så de må flygte igen, - hvis de ellers når det. FNs flygtninge højkommisær har bedt landene om ikke at sende Romaer tilbage til Kosovo, de internationale styrker er ikke i stand til at yde dem den nødvendige beskyttelse. Oplysningerne har prelllet af på den danske regering, man forsøger fortsat at tvinge romaerne tilbage.

I flere af de central europæiske lande, Slovakiet, Tjekkiet, er nok nogle af de værste, og på Balkan Rumænien er romaerne udsat for grove forfølgelser. Tilfældige arrestationer, tortur af børn og voksne finder sted, eller politiet samtykker i det stille, når romaer angribes af skinheads og nynazister og andre racister. Romaer der flygter til Danmark fra disse lande bliver som hovedregel afvist som "åbenbart grundløse

Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Årsberetning for 2004

Beretningens punkt 9:

Kampagne imod Madkasseordningen

Efter forslag fra nogle af Støttekredsens medlemmer, startede vi i sommer en indsamling til madkasseramte børnefamilier. Også asylsøgere uden børn havde behov. Der er syge, der er gamle, der er handicappede, eller bare enlige, og selvfølgelig har alle behov. Antallet af asylsøgere på madkasse eller kantineordning var imidlertid vokset gevaldigt siden vi delte penge ud i julen 2003. I betragtning af hvad vi regnede med at få samlet ind i løbet af sommeren, var vi nødt til at målrette pengene mod en af de grupper, der var hårdest ramt. Det blev så børnene.

Madkasseindsamlingen indbragte 23.600 kr. og 23.600 kr. skulle efterhånden være delt ud. Vi har i en enkelt lejr haft problemer med at få pengene rundt, og få kvitteringer tilbage. Derfor er regnskabet først nu ved at blive afsluttet. Vil fremgå af punktet regnskab.

Vores fokusering på Madkasseordningen fik også flere partier til at kalde Minister Bertel Haarder i samråd, i særlig grad om dels børn, og dels irakerne på madkasseordning. Samrådet var åbent for tilhørere, og Radikale Venstres, Elsebeth Gerner Nielsen, der havde indkaldt samrådet, og SFs Anne Båstrup skal roses for deres indsats. De gjorde virkelig hvad de kunne, og med opbakning fra Anne Marie Meldgaard S, for at få Bertel Haarder til at se det urimelige i at dels børn og dels irakerne blev straffet med madkasse- og kantineordning, og børn kan jo som bekendt ikke rejse uden deres forældre. Der kunne ikke være tvivl om, at regeringen straffer børnene for at lægge pres på forældrene. Bertel Haarder kvitterede i første omgang, ikke ved at tage børnene af madkasse og kantineordning, men ved at sørge for der blev puttet lidt chips og cola ned i madkasserne hver 2. uge.

I december bebudede Bertel Haarder så pludselig at Madkassen skulle afskaffes ved lov, og begrundede det med at ordningen er for dyr at administrere. Vi har ikke villet udråbe det som en sejr, for igennem 2004 er kantineordningen blevet udvidet, kantineordning vil sige, at asylsøgere ikke får penge til mad, men skal bo i en asyллеjr med kantineindretning. Den eneste måde de kan få deres 3 daglige måltider mad er ved at gå i kantinen og spise. For gravide og folk med diabetes er det ekstra hårdt. Gravide har jo som bekendt perioder med kvalme og opkastninger, og pauserne i kvalmen ligger ofte udenfor spisetiderne. I Avnstrup lejren fik det til følge at en gravid irakisk kvinde nogle dage intet kunne få at spise. Mad må nemlig ikke bringes op på værelserne, og gemmes til man bliver sulten.

Beretningens punkt 11:

Enkelsager vi har beskæftiget os med i årets løb.

Vi henviser til oversigten på vores hjemmeside over Nyhedsbreve udsendt i 2004.

Beretningens punkt 11:

Tak til fonde og medlemmer

I sidste halvdel af året har vi fra flere fonde fået pæne beløb til støtte for vores arbejde. Det var godt, for kassen var helt i bund. Bestyrelsen valgt at foreløbig i 5 mdr fra december at give Mona honorar svarende til dagpenge (bistandssats), for arbejdsbyrden var efterhånden umuligt at klare med arbejde ved siden af. Ved at holde honorarer nede prøver vi at sikre så lang og så meget tid som mulig til arbejdet, og at der også bliver penge til at dække andre udgifter.

Vi har også fået flere betalende medlemmer, men vores økonomi er altid forbundet med spekulationer for fremtiden. Der er administrative udgifter forbundet med sagsbehandling, og faktisk tillige behov for mindst to fuldtids med frivillig indsatser ved siden af.

Støttekredsen for Flygtninge i Fare Årsberetning for 2004

Vi har så heldigvis igennem året også fået flere medlemmer i støttekredsen, der gerne vil gøre noget aktivt. Det skal vi blive bedre til at koordinere.

Vi ved mange danskere gerne ville yde en praktisk frivillig indsats til de ramte i Asien, men blev afvist af organisationerne.

I støttekredsen vil vi gerne tage imod en hjælpende hånd. Der er brug for dig. Flygtningene ude på centrene har brug for at komme ud af deres isolation, hjælp til at få forklaret hvad der foregår i deres sag, råd og vejledning og moralsk opbakning til at holde modet oppe. For at komme i gang med at genopbygge et liv og ikke mindst selvtillid.

Så vil du stadig yde en hjælpende hånd, så er du velkommen her. Vi kender mange der gerne vil have del i din hjertevarme og sætte stor pris på din indsats.

Vi takker alle der har deltaget med både lidt og meget igennem det forløbne år.

Og med disse ord vil vi slutte denne beretning.

Med venlig hilsen
bestyrelsen
Støttekredsen for
Flygtninge i Fare